

Co se ozývá večerem ve stínu třaskavé zkumavky:

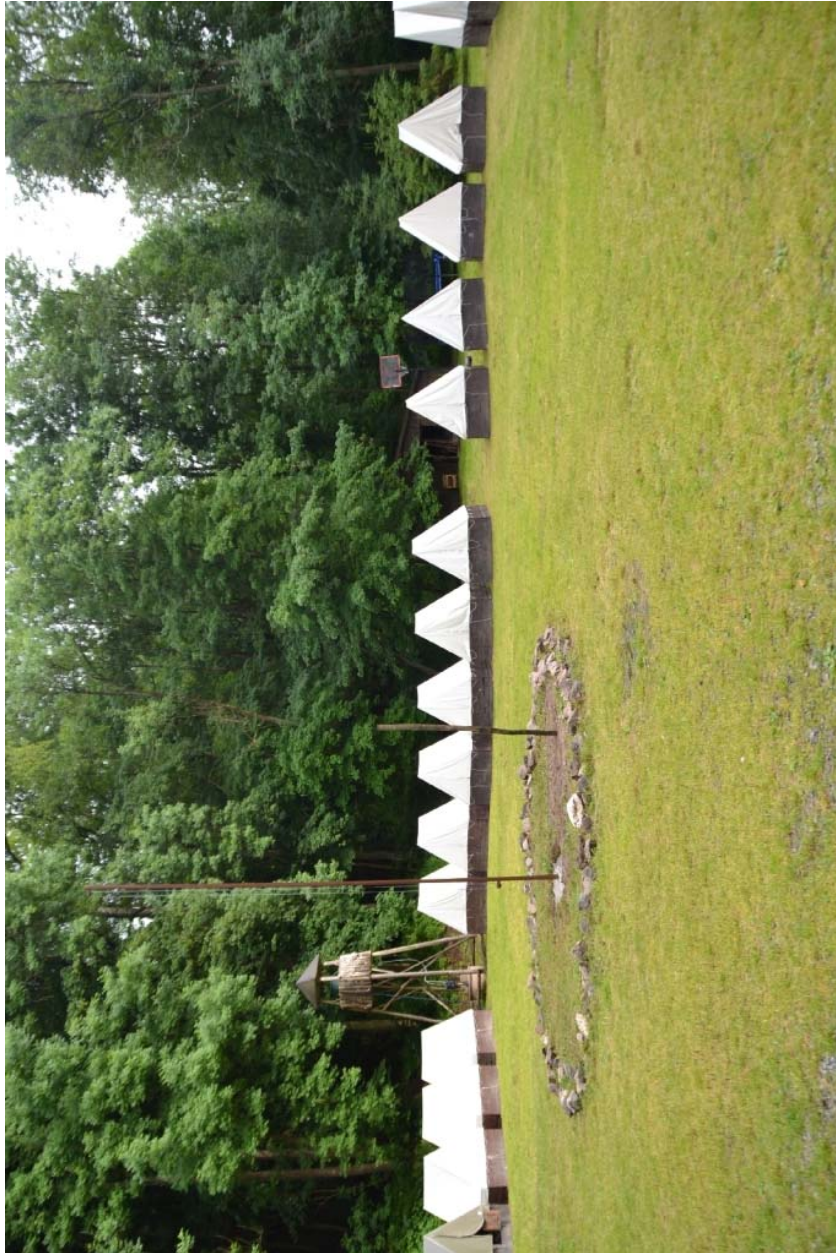
1) BARBORA PÍŠE Z TÁBORA	ANDĚL	19)
2) OBLUDA	BARBORA PÍŠE Z TÁBORA	1)
3) ZLATOKOP TOM	BOŽSKÝ OLYMP	14)
4) ÚDOLÍ KRÁSNÝCH ŽAB	CO BYLO DÁL	10)
5) DEJ MI VÍC SVÉ LÁSKY	CO JSEM MĚL DNES K OBĚDU	17)
6) DOKUD SE ZPÍVÁ	ČERVENÁ ŘEKA	15)
7) ČŮREJ SEM A ČŮREJ TAM	ČŮREJ SEM A ČŮREJ TAM	7)
8) KUS ŽELEZA	DEJ MI VÍC SVÉ LÁSKY	5)
9) MÁM BOKY JAKO SKŘÍŇ	DOKUD SE ZPÍVÁ	6)
10) CO BYLO DÁL	HUČKA	14)
11) KOČKA	KOČKA	11)
12) PRACHOVSKÉ SKÁLY	KUS ŽELEZA	8)
13) NAVIDĚNOU	NAVIDĚNOU	13)
14) BOŽSKÝ OLYMP	NESTŮJ A POJĎ	20)
14) HUČKA	MÁM BOKY JAKO SKŘÍŇ	9)
15) RENÉ, JÁ A RUDOLF	OBLUDA	2)
15) ČERVENÁ ŘEKA	OKOŘ	20)
16) ZAZDĚNÍ MILENCI	PRACHOVSKÉ SKÁLY	12)
17) CO JSEM MĚL DNES K OBĚDU	RENÉ, JÁ A RUDOLF	15)
18) ZABILI, ZABILI	ÚDOLÍ KRÁSNÝCH ŽAB	4)
19) ANDĚL	ZABILI, ZABILI	18)
20) NESTŮJ A POJĎ	ZAZDĚNÍ MILENCI	16)
20) OKOŘ	ZLATOKOP TOM	3)

Prorubské 27. letní zpívání a zívání,  
v pokusné laboratoři vědecké bádání...



Veškeré informace, fotky, kroniku, písničky a hlášky  
z našich táborů hledejte na webových stránkách

[www.mrmaci.com](http://www.mrmaci.com)



## LABORATORNÍ VZDECHY



**OBLUDA** (Samson a jeho parta)

Jó 200 nás tam bylo na brize do Číny  
a furt se jenom pilo až tuhly ledviny  
a když už bylo k ránu a všichni pod vobraz  
křik plavčík na stožáru a hlásek se mu třás

Já tady nebudu já vidím vobludu já vodsad' pryč puďu jímá mě strach  
chyťte tu vobludu sežere palubu - tohle je vo hubu achich och ach

Má ocas dvě stě sáhů a ploutev přes hektar  
a zubů plnou hubu a rozcvičuje spár  
a rozčileně mrká svým vokem jediným  
a páchne, řve a krká a z tlamy pouští dým

Já tady nebudu...

Rum kapitánem hází, chce pálit z kanónu  
zapomněl, že ho v záři prochlastal v Kantonu  
když uviděl tu bídu hned zpotil se jak myš  
poklekl ke komínu pěl: K tobě Bóže blíž

Já tady nebudu...

Náš kormidelník chrabrý je drsná povaha  
zalehl u zábradlí a házel flaškama  
když na vobludě bouchl kanystr vod džinu  
tu přízrak vztekle houkl a vlítl na brigu

Já tady nebudu...

Tři stěžně rozlámala na naší kocábce  
však ztuhla jako skála když čuchla k  
pak démon alkoholu ji srazil v oceán  
my slezli zase dolů a chlastali jsme dál



MIMOVĀ ZAMITOVĀNĀ

**ANDĚL** (Karel Kryl)

Z rozmlácenýho kostela v krabici s kusem mýdla  
přinesl jsem si anděla, rozlámali mu křídla  
díval se na mne oddaně, já měl jsem trochu trému  
tak vtiskl jsem mu do dlaně krabičku od parfému

A proto, prosím, věř mi, chtěl jsem ho žádat  
aby mi mezi dveřmi pomohl hádat  
co mě čeká a nemine, co mě čeká a nemine

Pak hlídali jsme oblohu, pozorujíce ptáky  
debatujíce o bohu a hraní na vojáky  
do tváře jsem mu neviděl, pokoušel se ji schovat  
to asi ptákům záviděl, že mohou poletovat

A proto...

Když novinky mi sděloval  
u okna do ložnice  
já křídla jsem mu ukoval  
z mosazný nábojnice  
a tak jsem pozbyl anděla,  
on oknem uletěl mi  
však přítel prý mi udělá  
novýho z mojí helmy

A proto...

TĀBOROVĀ  
KTLASTIKĀ



**NESTŮJ A POJDĚ** (z filmu Páni kluci)

Nestůj a pojd', nestůj a pojd', nestůj a pojd',  
my jsme ti tři jak se patří, nápadů studánka  
Nestůj a pojd', nestůj a pojd', nestůj a pojd',  
čeká nás štěstí a sláva, tak, jako v čítankách

At' naše vlajka vlaje dál, dál, dál,  
všem holkám zprávu dá, že vyplujem v dál  
a poplujem dál - on, ty a já  
Nestůj a pojd', nestůj a pojd', nestůj a pojd',  
za všemi poklady světa, které nás čekají

At' naše vlajka vlaje dál, dál, dál,  
všem holkám zprávu dá, že vyplujem v dál  
a poplujem dál - on, ty a já  
Nestůj a pojd', nestůj a pojd', nestůj a pojd',  
za všemi poklady světa, které nás čekají

**OKOŘ** (táborová klasika)

Na Okoř je cesta jako žádná ze sta, roubená je stromama  
když jdu po ní v létě samotný na světě, sotva pletu nohama  
na konci té cesty trnitě stojí krčma jako hrad  
tam zapadli trempí, hladoví sešlí, začli sobě notovat:

Na hradě Okoři světla už nehoří, Bílá paní šla už dávno spát  
ta měla ve zvyku, podle svého budíku, o půlnoci chodit strašit  
od těch dob, co jsou tam trempové, nesmí z hradu pryč  
a tak dole v podhradí se šerifem dovádí, on jí sebral od komnaty klíč

Jednoho dne z rána roznesla se zpráva, že byl Okoř vykraden  
nikdo neví dodnes, kdo to tenkrát odnes', nikdo nebyl dopaden  
šerif hrál celou noc mariáš s Bílou paní v kostnici  
místo aby hlídal, zuřivě ji líbal, vykloubil si sanici  
20

KLASIKA  
TÁBOROVÁ

**BARBORA PÍŠE Z TÁBORA** (Zdeněk Svěrák & Jaroslav Uhlíř)

Maminko, tatínku, posílám vám vzpomínku  
z letního tábora, jistě víte, že vám píše vaše dcera Barbora.  
Strava se nedá jíst, dneska byl jen zelný list.  
Polívka studená, co v ní plavou místo nudlí číslice a písmena.

Myslela jsem prostě, že budou různé soutěže,  
slíbili bojovku, pak jsme hráli vybíjendu, na ovce a na schovku.  
Štefan, hlavní vedoucí, chodí s naší vedoucí,  
která je příšera, scházejí se, líbají se u totemu za šera.

Proč jsem se nenarodila o pár let dřív?  
Dneska bych krásně chodila se Štefanem, co říká si Steve.  
Proč jste mě prostě neměli o pár let dříve?  
Řekla bych: nebud' nespěšný, líbej mě, Steve.

Závěrem dopisu ještě trochu popisu:  
ta bréca vedoucí je tlustá jak dvě normální oddílové vedoucí.  
Když běží po lese, všechno na ní třese se.  
Užívá make-upu, co na ní ten Štefan vidí, to já prostě nechápu.

Proč jsem se nenarodila...

P.S. je tady ještě: Pošlete dvě tři sta, jsem bez peněz dočista.  
Pojedem do Písku, máme v plánu zastavit se v Jitexovém středisku.  
Když jsme se koupali, všichni na mě koukali.  
Je to tím, že možná v jednodílných plavkách už jsem  
už jsem prostě nemožná.

Proč jsem se nenarodila, nenarodila dřív?

KLASIKA  
TÁBOROVÁ



ÚDOLÍ KRÁSNÝCH ŽAB (z filmu Údolí krásných žab)

Kam se všichni těší, kdo to ví?  
Já to vím a ty to znáš.  
Tam, kde čeká tábor stanový,  
ten přítel náš, ten přítel váš.

FILMOVÝ  
HIT

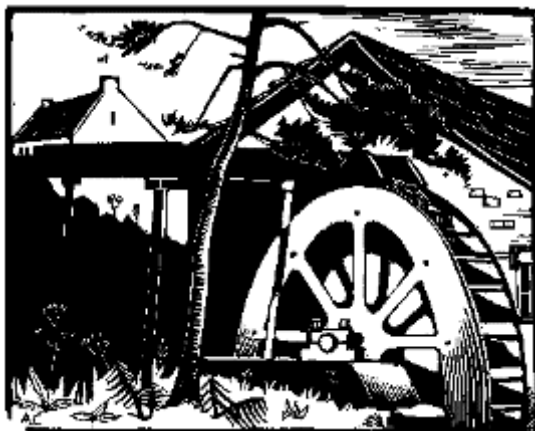
Tam v dáli u starého mlýna teče řeka líná,  
v měkké trávě záda nebolí,  
tam hukot jezu a zpěv žabí láká nás a vábí,  
tam je naše krásné údolí.

Naši chlapci tábor postaví,  
jak žítí v něm si poradí.  
Ožije i náhon bublavý  
o šťastný smích i o mládí.

Tam v dáli u starého mlýna...

Přijdou chvíle her i soutěží,  
kdo první byl, kdo poslední?  
O to přece vůbec neběží,  
chcem svorně žít  
jedenáct dní.

Tam v dáli u starého mlýna...



CO JSEM MĚL DNES K OBĚDU (Jiří Šlitř)

Představte si, představte si, co jsem měl dnes k obědu,  
Představte si, představte si, co jsem měl dnes k obědu.  
Knedlíky se zelím, se zelím kyselým,  
To koukáte, to koukáte, to jsem měl dnes k obědu.

pak jsem jed u stolu kdo ví co v rosolu - to koukáte...

kapustu vařenou jedli jsme ji s Mařenou - to koukáte...

sám jsem si za pecí zadělal telecí - to koukáte...

škubánky maštěný baštil jsem jak praštěný - to koukáte...

uzený na hráchu, střílel jsem ho na bráchu,  
jeseter na kmíně, koupil jsem ho v Londýně,  
buchtičky se šódó, zapíjel jsem je vodó,  
borůvky na sádle, našel jsem je ve prádle,  
pirožku, blinčiky, kartofěly, svinčíky,  
co je moc, to je moc, syrečky from Olomóc,  
na chlebě romadúr od madam de Pompadour,  
špenátovou konzervu, teďka všechno rozervu,  
vařené bravčové, zožrali ho bačové,  
žincica z Levoče, zná ji každý Jihočech,  
koprovou vode dna dala tetka hodná,  
zaječí pysky zapíjel jsem whisky  
kuní ocas na špeku, přinesli mě od Fleků,  
kuřata smažený, ale už bez Mařeny.

To koukáte, to koukáte, to jsem měl dnes k obědu!

TO SE NEDÁ NAUČIT...

**ZABILI** (z muzikálu Balada pro banditu)

Zabili, zabili, chlapa z Koločavy,  
řekněte, hrobaři, kde je pochovaný

Bylo tu, není tu, havrani na plotu  
bylo víno v sudě, teď tam voda bude, není, není tu

Špatně ho zabili, špatně pochovali,  
vlci ho pojedli, ptáci rozklovali

Bylo tu, není tu...

Vítr ho roznesl po dalekém kraji,  
havrani pro něho po poli krákají

Bylo tu, není tu...

Kráká starý havran,  
krákat nepřestane,  
dokud v Koločavě  
živý chlap zůstane



živý chlap zůstane.... na na na na na na

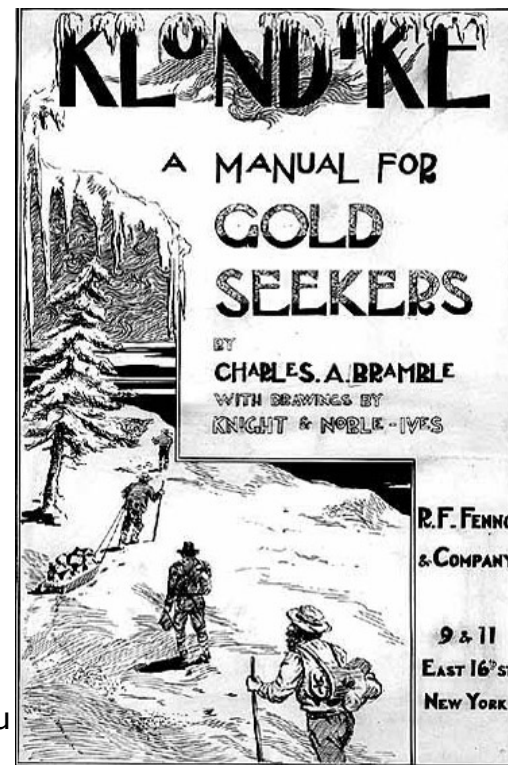
**ZLATOKOP TOM** (country klasika)

Tom dostal jednou nápad, když přestal v boudě chrápat,  
že má se něco stát,  
a že byl kluk jak jedle, tak rozhodnul se hnedle  
a odjel na západ.  
Z domova si sebral sílu, krumpáč, bibli, dynamit a pilu,  
mimoto prut a červy, do torny dal konzervy a jel zlato vyhledat.

Ty jsi to moje zlato,  
které mám tak rád,  
jen ty mi stojíš za to  
život pro tě dát.  
Bez tebe zlato nic není,  
jen ty jsi to moje  
hať a pať a potěšení,  
zkrátka a dobře  
ty jsi to moje zlato,  
zlato kočičí.

Tom říkal, že je zlatokop  
o zlato ani nazakop,  
neví jak vypadá.  
A jak tak dlouho kopal,  
tak dostal na to dopal,  
přešla ho nálada.  
Sebral si svoji kytaru,  
dal si nalejt whisky v brandy v baru  
a za poslední káču  
svý holce koupil sváču a pak ji sežral sám

R. Ty jsi to moje zlato...



**DOKUD SE ZPÍVÁ** (Jarek Nohavica)

Z Těšína vyjíždí vlaky co čtvrt hodinu,  
včera jsem nespál a ani dnes nespočínu,  
svatý Medard, můj patron, tluče si na čelo,  
ale dokud se zpívá, ještě se neumřelo, hóhó.

Ve stánku koupím si housku a slané tyčky,  
srdce mám pro lásku a hlavu pro písničky,  
ze školy dobře vím, co by se dělat mělo,  
ale dokud se zpívá, ještě se neumřelo, hóhó.

Do alba jízdenek lepím si další jednu,  
vyjel jsem před chvílí, konec je v nedohlednu,  
za oknem míhá se život jak leporelo,  
ale dokud se zpívá, ještě se neumřelo, hóhó.

Stokrát jsem prohloupil a stokrát platil draze,  
houpe to, houpe to na housenkové dráze,  
i kdyby supi se slítali na mé tělo,  
tak dokud se zpívá, ještě se neumřelo, hóhó.

Z Těšína vyjíždí vlaky až na kraj světa,  
zvedl jsem telefon a ptám se: "Lidi, jste tam?"  
A z veliké dálky do uší mi zaznělo,  
že dokud se zpívá, ještě se neumřelo. hóhó

že dokud se zpívá ještě se neumřelo

**RENÉ, JÁ A RUDOLF** (Jiří Schelinger)

Nedělní odpoledne stane se pro mnohé chvílí volna,  
někdo si běhá jen tak po lese jiný zas chodí zvolna.  
My však neznáme rozkoš oddychu a sportujeme v houfu,  
nikde nejmenší známky po břichu my propadli jsme golfu.

René, já a Rudolf chodíváme na golf...

Nedělní odpoledne stane se pro mnohé chvílí nudy,  
někdo to pomyšlení nesnese a tak jde válet sudy.  
Věřte, že nás už vůbec nevábí ve tvářích dívek důlky,  
můžou mít vlasy jako hedvábí nám stačí řádné hůlky.

René, já a Rudolf chodíváme na golf...  
Major, já a Mimo nepijeme limo...

**ČERVENÁ ŘEKA**

Pod tou skálou, kde proud řeky syčí a kde ční červený kamení,  
žije ten, co mi jen srdce ničí, koho já ráda mám k zbláznění.

Vím, že lásku jak trám lehce slíbí, já ho znám, srdce má dřavý,  
ale já ho chci mít, mně se líbí, bez něj žít už mě dál nebaví.

Často k nám jezdívá s kytkou růží, nejhezčí z kovbojů v okolí,  
vestu má ušitou z hadích kůží, bitej pás, na něm pár pistolí.

Hned se ptá, jak se mám, jak se daří, kdy mu prý už to svý srdce dám,  
ale já odpovím, že čas maří, srdce blíž Červený řeky mám.

Když je tma a jdu spát, noc je černá, hlavu mám bolavou závratí,  
ale já přesto dál budu věrná, dokud sám se zas k nám nevrátí.

**ZAŽDĚNÍ MILENCI** (Demophobia)

Stalo se v Plzni v 16. století v takovém klášteře, kterej už není  
že dorazil z dálky mnich, prej to byl Španěl  
krásnej i urostlej a patřičně hrdej

Boty si ochodil, boty si neochodil... boty si nemoh ochodit,  
protože měly tvrdou podrážku  
Jemu to vadilo, jemu to nevadilo... jemu to nemohlo vadit,  
protože mu to bylo úplně šumafuk Lajlajlaj...

Zanedlouho za ním přijel další krajánek, údajně příbuznej - oni mu to věřili  
Španělsky řek: „Dejte mi komůrku vedle bratrance, já budu klidnej.“

Byl to příbuznej, nebyl to příbuznej... on to nemoh bejt příbuznej  
to ale nikdo nevěděl  
Dali mu komůrku, nedali mu komůrku... oni mu tu komůrku nakonec dali  
v dobré víře Lajlajlaj...

A z toho příbuzného se vyklubalo něco strašlivého  
ne žádná obluda, jenom smutná dívka, co nástrah se nebála,  
šla za milým do kláštera, za muže se strojila, nebylo to stejně nic platný

Oni se milovali, oni se nemilovali... oni se nemohli milovat  
protože to nebylo dovolený  
Mniši je zabili, mniši je nezabili.. mniši je nemohli zabít  
nebyli na to stavěný Lajlajlaj...

Tak vyrazili do ulic za zedníkem Šimicem  
„Šimici pojď nám ukázat, jak se zeď staví.“  
v jedné tajné chodbě je potom zazdili, ona vřískala, on byl klidnej

Mniši byli rádi, mniši nebyli rádi... mniši museli bejt rádi  
a ještě se naučili míchat maltu  
Oni tam straší, oni tam nestraší... oni tam musí strašit....  
protože je to jenom pověst Lajlajlaj...

**DEJ MI VÍC SVÉ LÁSKY** (Olympic)

Vymyslel jsem spoustu nápadů, aú co podporujou hloupou náladu, aú  
hodit klíče do kanálu, sjet po zadku holou skálu v noci chodit strašit do  
hrađu  
Dám si dvoje housle pod bradu, aú v bílý plachtě chodím pozadu, aú  
úplně melancholicky s citem pro věc jako vždycky vyrábím tu hradní  
záhadu

Má drahá dej mi víc, má drahá dej mi víc má drahá dej mi víc své lásky, aú  
já nechci skoro nic, já nechci skoro nic já chci jen pohladit tvé vlásky, aú

Nejlepší z těch divnejch nápadů, aú mi dokonale zvednul náladu, aú  
natrhám ti sedmikrásky, tebe celou s tvými vlásky zamknu si na sedm západů

**PRAŽCE** (Pavel Dobeš)

Házím tornu na svá záda, feldflašku a sumky, navštívím dnes kamaráda z železniční  
průmky,  
vždyť je jaro, zapni si kšandy, pozdravuj vlaštovky a muziko, ty hraj!

Vystupuji z vlaku kterej mizí v dálce, stojím v České Třebové a všude kolem pražce,  
Pohostil mě slivovicí, představil mě Mařce, posadil mě na lavici z dubového pražce,  
Provedl mě domem, nikde kousek zdiva, všude samej pražec, jen Máža byla živá,  
Plakáty nás informují: Přijď pracovat k dráze, pakliže ti vyhovují rychlost, šmír a  
saze

Jestliže jsi labužník a přes kapsu se praštíš, upečeš i krávu na železničních pražcích  
Naučíš se skákat, tak jak to umí vrabec, když na nohu si pustíš železniční pražec  
Když má děvče z Třebové rádo svého chlapce, posílá mu na vojnu železniční pražce  
A když děti zlobí, tak hned je doma mazec, Ježíšek jim nepřinese ani jeden pražec  
Před děvčaty z Třebové chlubil jsem se silou, pozvedl jsem pražec, načež odvezli  
mě s kýlou

Pamatuji pouze ještě operační sál, pak praštili mě pražcem a já jsem tvrdě spal,  
a bylo jaro, zapni si kšandy, lítaly vlaštovky a zelenal se háj!



**Hučka** (country klasika)

Hučku svou na pozdrav smekám světla vlaku vidím plát  
tak na svůj nárazník čekám už jsem tě měl akorát  
zejtra ráno, až se vzbudíš zjistíš že se slehla zem  
a tvůj miláček že pláchnul půlnočním expresem

/: Za chvíli už budu v dáli za chvíli mi bude fajn  
o tvý lásce, která pálí, nebudu mít ani šajn :/

Nejdřív zní vlakovej zvonec pak píšťala je mi hej  
konečně vím že je konec naší lásky tutovej  
z kapsy tahám harmoniku tuláckej song budu hrát  
sedím si na nárazníku a je mi tak akorát

**BOŽSKÝ OLYMP aneb HLÁSNÁ TŘEBÁŇ** (Ivan Mládek a my)

Božský, Olymp je Božský a proto do Prorubek na tábor si každé léto  
jezdím  
Božský, Olymp je Božský ve stanu u Kněžny si prostě lebedím.  
Vzadu u Kari tam roste kapradí že je voda studená mi vůbec nevadí  
Teplé kakao když ráno posnídám tak kručení v břiše vůbec nevnímám  
Božský, Olymp je Božský...  
Přes den zažijem tu spoustu legrace vedoucí to baví – nemusej do  
práce  
večer u ohniště rád si zazpívám až do rána potom vůbec nezívám  
Božský, Olymp je Božský...  
Hlásná Třebáň je krásná  
a proto ke svý Máně do Třebáně často jezdit hledím.  
Hlásná Třebáň je krásná, u Mání v Třebáni si prostě lebedím.  
Dole u Berounky roste kapradí, komáři že koušou to nám nevadí.  
Máňu u řeky když večer objímám tak bodání hmyzu vůbec nevnímám.

**Čůrej sem a čůrej tam** (Kašpárek v rohlíku)

Čůrej sem a čůrej tam, čůrej jako velkej pán  
Ve stoje i za běhu, žlutý srdce do sněhu  
Každej se rád vyčůrá zadara i za bůra

Čůrej sem, sem, sem, čůrej dovnitř, čůrej ven  
Řekni si, kam čůrat mám, já se ti tam vyčůrám  
At' jseš s partou nebo sám čůrej sem a čůrej tam

At' jseš velkej nebo malej do sklenice vodu nalej  
Ten, kdo hodně vody lemtá přečůrá i prezidenta  
A když nevíš kudy kam

Čůrej doma, čůrej v metru (hlavně rychle, ještě dneska)  
Jen nečůrej proti větru (skvělej výkon, všichni tleskej!)  
Malý, ještě nevinny (dělej, tak čůrej sem)  
Můžou čůrat do plíny (na plech pěkně s rámusem)  
At' jseš s partou nebo sám (co je, zas nic, tak to vidím bledě)  
Čůrej sem a čůrej tam (holky se maj, můžou vsedě)

At' jseš velkej nebo malej (kde je záchod, běžim tryskem)  
Do sklenice vodu nalej (jindy v klidu jdu si s pískem)  
Ten, kdo hodně vody lemtá (někdo radši pije limo)  
Přečůrá i prezidenta (kdo moc mluví, čůrá mimo)  
A když nevíš kudy kam (ty, co běhaj za maminkou)  
Čůrej sem a čůrej tam (dávej bacha na prkýnko)

Čůraj Češi, čůraj Němci (čůráme, a to je daný)  
Borky, trubky, vytlemenci (my jsme rádi vyčůraný)  
Někdy kýbl, někdy deci (když se cejtíš jako v kleci)  
Pro dnešek mám dobrej plán (pojd'me čůrat, sbal si věci)  
Čůrat sem a čůrat tam

**Kus železa** (Poletíme?)

Tryskáčová láska, molitanovej had, pětivemenná kráva, jednorukej kat,  
varhany do huby, betonovej les, arizona rutyšuty, šerlok houmles,  
chlupatá konzerva, sedminohej pes, Krakonošovo lejno, banánovej stres,  
maskáčová žába, lopata místo nohy, tohle nás už nebaví, je to dost ubohý.

Co tímhle tím chceme říct, nás nezajímá,  
ale ty lásko řekni, proč jsi tak složitá,  
když kus železa po nebi lítá jak ty letadla Boží... na na na na na...

A naše sousedka devět dcerušek má  
a hned za jejich stěnou v posteli chrním já  
a hlavou se mi honí, že bych tam prostě vlít  
a ony by mi uvařily to, co budu chtít.  
Brambory pečený a hodně naleštěný  
a jabka zatím v županu, a pak už bez županu,  
hovězí, kuřecí, vepřový i telecí  
a matka skočí pro pivo, to až potom odpadnu.

Co tímhle tím chceme říct...

Na půdě nám po dědovi zůstal starej kvér,  
máma mi furt říká: do ruk ho neber.  
Ó Zuzano, Zuzano, mám tě rád  
a přijíždím z velký dálky na tvoje banjo hrát.  
Přijíždí poslední kovboj, no to je paráda,  
Kejsi Džouns chlastá za jízdy, no to je paráda,  
whisky to je moje gusto, no to je paráda  
a naše nálada je kántry nálada

Co tímhle tím chceme říct...

**Naviděnou** (Kryštof)

Až zahodíme v žito příliš mnoho flint,  
až z každé cesty domů se stane labyrint,  
až loga z našich triček přestanou být cool,  
nové brouky dá nám Liverpool.

Až všechno kolem nás začne být tenký led,  
až nastoupíme do vlaku s číslem čtyřicet,  
snad zjistíme, že vrásky jsou jen převlečený smích,  
kam vedou čáry na dlaních a že je zbytečné se bát.

Dáme zítřkům naviděnou, uprostřed města nazí, všedních dnů vrazi,  
projedeme na červenou nocí a nepůjdeme spát.  
Dáme zítřkům naviděnou, uprostřed města nazí, všedních dnů vrazi,  
projedeme na červenou a rána nenecháme vstát.

Až všechny káry budou jen na elektřinu,  
až na Mars doletíme zhruba za hodinu,  
až si nikdo nevzpomene na černobílý film,  
a že céčka byly taky in.

Až Romeo se zase bláznivě zamiluje  
a až na něho praskne, že ne do Julie,  
snad zjistíme, že vrásky jsou jen převlečený smích,  
kam vedou čáry na dlaních a že je zbytečné se bát.

Dáme zítřkům naviděnou...

Co bylo dál? (Jelen + Jana Kirschner)

Někdy si říkám, jestli ještě znáš mé jméno,  
a jak často na mě myslíš, když jdeš spát.  
Na zítřek v televizi hlásí zataženo,  
a v mé hlavě už tak bude napořád.

Život jde dál, lásko, musíme si zvykat,  
a není dobrý na té cestě zůstat sám,  
pro jeden smutek nemá cenu stokrát vzlykat,  
když má svět otevřenou náruč dokořán.

A co bylo dál, jenom vítr, po nebi se mraky honily.  
A co bylo dál, jenom vítr, a stromy se až k zemi sklonyly.

V uších mi pořád zněly tvoje něžný věty,  
a do vlasů ti sedal bílej sníh,  
z oblohy černý jak díra mezi světy,  
se na mě snášel a studil na dlaních.

A co bylo dál, jenom vítr...

V tom baru nevěděli, že je venku krize,  
z rádia zpíval Cohen "Lásko, jsem tvůj muž",  
tys vešla dovnitř jak zhmotnění mé vize,  
jako když do srdce mi někdo vrazí nůž...

A co bylo dál, jenom vítr...

Kočka (Pokáč)

Jednou mi drahá říká: „Miláčku já chci kočku“  
Já na to že chci spíš psa a jeli jsme pro kočku...  
V útulku v Měcholupech maj dobrej výběr zdá se  
„Kočky jsou zcela zdarma“ jen očkování za patnáct set  
Po dlouhým vybírání, diskuzích a dvou hádkách  
jedno z kotátek jemně sevře můj prst ve svých drápkách  
A volba byla jasná, má drahá slzy suší,  
co si však vezem domů to ani jeden z nás netuší...

Mám doma kočku, mám ji rád je to skvělý kamarád,  
jen od té doby co ji znám mám ruce, nohy samej šrám  
Dávno už se nemazlí, žít s ní je pro zdraví fakt zlý,  
každý den projdu terorem mám nejspíš kočku s errorem.

Prvních pár dnů soužití, vše vypadá nevinně,  
kotátko v náruči spí, a pak zkadí půlku kuchyně  
Prostě nic co nečekáš když útulek zaručí,  
že kočička se po pár týdnech na záchůdek naučí

Jenže pár měsíců je pryč, záchod zeje prázdnotou,  
bytem čpí přišernej smrad, za kočkou lítám s lopatou  
Když jí zkusím pomoci sám na záchod ji přemístit  
zvládne mi dlaně rozdrásat a ještě potřísnit Mám doma kočku...

Za noc nejmíň pětkrát jí okno otevřít jdu,  
pak v práci šéf se zeptá proč vždy tak ospalý přijdu  
Že občas hrdě nám tmou donese zakouslou myš  
poznáš až ráno, když se s torzem myši v ústech vzbouzíš.

Tak jsme si dobrovolně pořídili katastrofu  
stálo nás to patnáct stovek a jednu zbrusu novou sofou.  
Kouše, škrábe, drásá a prostě je to krása  
tváří se tak roztomile zvlášť když se mi rejpe v žíle Mám doma kočku...

Ráda dlouze sedá v okně anebo ve dveřích  
Bůhví proč nejradši v zimě, když venku padá sníh,  
když pak v bytě máme mínus 20 tak nás zahřívá.  
Aspoň pocit, že v tu chvíli naší krev neprolívá (Ou) Mám doma kočku...  
...Mňau

**Prachovské skály** (Ivan Mládek)

Zavři svoje oči, Hano, rozvázalo se ti lano,  
padej trochu doprava, pod námi jde výprava,  
buch! Tentokrát to dobře dopadlo,  
zahrálas jen turistům hrozné divadlo.

Co bychom se báli na Prachovské skály, dudlaj, dudlaj, dá.  
Do českého ráje cesta příjemná je, dudlaj, dudlaj, dá.  
Horolezci, horolezkyně, horolezčata,  
nelezte na skálu co je hodně špičatá.  
Spadnete do písku a svou rodnou vísku nespatříte více, dudlaj dá.

Je mi podezřelé Hano že ti povolilo lano.  
Že jsi něco vypila? Málem jsi se zabila!  
Ach! Příště než tě vezmu do věží,  
foukneš si do balónku, on tě prověří.

Co bychom se báli...

- Polez, neboj se, nic to není. - Nepolezu, já se bojím.
- Neboj se, polez! - Nepolezu.
- Polez! - Nikdy.
- Polez, neboj se! - Ne, já bych spad'.
- Polez, prosím tě! - Nepolezu.

Horolezci, horolezkyně, horolezčata...

- Polez, prosím tě! - Tak dobře.
- No vidíš... - Áááááááááá ..... no vidíš, a je po mně!

**Mám boky jako skříň** (Ewa Farná)

Mám prostě od pánbíčka, boky jako skříň, jako skříň, co naplat,  
když k tomu ráda jím, ráda jím, co naplat,  
o liposukci vím, dobře vím, však za plat, si  
život usnadním, osladím.

Noviny pročítám, no to je síla, prý zase přibírám, málo se hlídám,  
prostě si trsám, trsám, až vzduchem lítaj prsa,  
kašlu vám na púst, vždyť ženský má být kus.

S vozíkem projíždím labyrintem Tesca,  
hledám svý XXL, všude jen S-ka,  
a mívám tyčky, tyčky, samý bulimičky,  
zhubněte si na kost, ale já mám toho dost.

Moje máma mi říkala, neboj se maličká,  
moje máma mi říkala, krásná jsi celičká...  
I když doma mě chválí, tak na Miss mě nevzali  
čert to vem, vždyť můj život je sladký jak BON PARI

Mám prostě od pánbíčka boky jako skříň...

To víš, kluci chtěj, na noc barbíny, co nemyslej,  
a když jim není hej, přicupitaj na tvůj práh, chtěj zahřát a maj hlad.

Moje máma mi říkala...

Mám prostě od pánbíčka, boky jako skříň, jako skříň...

Mám boky jako skříň, jako skříň, co naplat...

... cá ra ra ra.